

Kronieken april 2016

De **eerste Effataviering** na het verblijf in Hasselt is op 02/04/2016. Wat onwennig komen wij samen, Johan VH verwelkomt de gemeenschap. In zijn verwelkoming spreekt hij over de Werelddag van het autisme en hij citeert daarbij uit een lied over stilte. Chris VL houdt de homilie, Agnes leidt als voorganger de eigenlijke viering, een woorddienst.

Vandaag herdenken wij ook onze overledenen met een kaarsje. Wij brengen die kaarsjes naar voor, zetten ze aan het altaar, ik gedenk mijn broer Guido, en onze Guido. Hilde en Sylvie spelen ondertussen, op fluit en gitaar 'Forest Rain'.

Het evangelie wordt gelezen uit Johannes 20, 19-21. Jezus is er plots en hij wenst Vrede, dat is veiligheid, geruststelling, betrouwbaarheid. Hij zegt het alhoewel hij in de steek is gelaten, alleen gestorven op een kruis. Die dag heeft Maria ontdekt dat Jezus niet meer in het graf ligt: ze meldt dit aan de leerlingen en erbij zegt ze het bijna onmogelijke: *"Ik heb de Heer gezien!"* Zelfs leven is sterker dan dood! Leg af dat ongeloof en die twijfel!

De leerlingen begrijpen er natuurlijk niets meer van. Dan komt Jezus in hun midden en zegt: *"Vrede, Ik zend jullie ..."* Wat de leerlingen zeggen, vernemen we niet, zij worden alleen gezonden om zonden te vergeven. Wij horen niets over de reactie van de leerlingen. Maar waarom was Thomas er niet bij: was hij Jezus aan het zoeken? Dan volgt er voor Thomas een week wachten, overtuigd zoals hij is van het onmogelijke van de situatie: Jezus zou nog leven?

Dan is Jezus er weer en Thomas wordt 'de gelovige'. Jezus zegt hen: *"Wie mij ziet, ziet de Vader, mijn God en jullie God. Ik ben de weg ..."* Zij worden gezonden 'om de weg te zijn', met vrede en leven. En wij beseffen iets van het 'Ik zal er zijn', wij bidden zingend: *"Dit is leven, dat zij u leren kennen, de enige ware God..."* (Bedankt Chris!)

Dan doen wij wat hij ons heeft voorgedaan: eten en drinken, delen brood en wijn, teken van geloof dat niets bij God niet kan.

Caië leest de bezinning, 'Blijf geloven dat echt mens-woorden mogelijk is, als wij allen een gemeenschap in liefde willen worden.'

Ze bidt ook met ons voor hen die genoemd worden in de voorbeden: voor pater Herman Bergsma, die zich niet goed voelt, voor een overleden vriendin, voor allen voor wie wij een kaarsje aanstaken, voor een collega die zich zou moeten laten behandelen voor prostaatcancer en wij danken voor die dagen samen in Hasselt.

Er is tijd voor napraten, uiteraard heeft de Ronde van Vlaanderen alle aandacht! Ik ben doodmoe ... Zelfs koffie helpt niet ...

Op maandag ga ik Guido groeten. Hij bedankt voor een brandende kaars, voor veelkleurige sleutelbloemen, voor gele bloeiende narcissen, voor palm. Zo viert hij mee met ons van Palmzondag tot Pasen en verder door het jaar ...

Op 05/04 is er de 1ste vergadering over 'Fundraising'. Een tiental mensen van Effata neemt deel aan de bespreking, waar Walter VW de basisprincipes van fundraising uitlegt en ook het waarom van deze bespreking: koken kost geld en er zal ongeveer € 100.000 in 2016-2017 nodig zijn voor hulp bij de uitrusting van de Clemenspoort (nieuwe naam van de werken in de Voskenslaan) en vanaf 2017-2018 € 50.000 jaarlijks voor onderhoud (lopende werking) aan de Clemenspoort. Op volgende vergaderingen wordt alles wat meer gespecificeerd, zodat geen tijd meer verloren gaat.

Koorrepetitie op 08/04: Mededelingen door Ilse: met Pasen hebben we veel, maar ook goed gezongen! Voortaan zullen we alle liederen van de volgende zondagen niet meer stelselmatig herhalen! Frans en Lea zijn 40 jaar getrouwd en bieden een drankje aan bij de pauze! Als we zingen verdwijnen de muizen die hier leven: ze zullen denken dat hier katten zijn!

We oefenen verder de Halleluja van Händel in: doen zoals de Strangers: gelijk beginnen en gelijk eindigen, wat ertussen is maakt niet uit! Maar pas toch maar op: 't is nie gemakkelijk!

Schrijf ook maar op: beter zingen, meer moet dat niet zijn!

Wij luisteren nog naar 'For the Beauty of the Earth' van John Rutter. Te beluisteren op You Tube! Aan te leren? Volgende week, dinsdag is er bij Ilse thuis een vergadering over de liederen die we zullen voegen bij ons 'repertorium' (laatste bericht is dat deze vergadering niet doorgaat!).

09/04: Gevi-gemeenschapsviering. Vorige week lazen we in het evangelie de tweede verschijning van Jezus aan de apostelen, waar Thomas echter niet bij was. Hoe dat acht dagen later in orde komt lazen wij verleden week. Vandaag lezen we over de derde verschijning van Jezus aan zijn leerlingen (Johannes, 21,1-19).

Maar eerst worden we door Chrisje verwelkomd om hier vandaag weer energie op te doen voor een nieuwe week: kaarsen worden aangestoken, Frans C zorgt voor de homilie (aan de hand van zijn tekst is deze kroniek opgemaakt: bedankt Frans!) en pater Andreas is de voorganger.

Wellicht hebben de leerlingen vastgezet aan wat met Jezus is gebeurd: wij kennen dat ook als iemand sterft die we graag zagen, of als onze veiligheid door een bomaanslag in gevaar wordt gebracht. Maar Jezus heeft hen bezocht, hij heeft hen 'vrede' gewenst, zij pakten de draad terug op, zij geloven in verrijzenis.

Vandaag treffen we hen aan het meer van Tiberias, zes dagreizen van Jeruzalem. Jezus verschijnt voor de derde keer, is dat geen hersenschim of is het loutere herinnering? Ze zitten daar moedeloos bijeen, ze hebben wel een zending gekregen, ze hebben een opdracht, maar nu moeten ze het allemaal zelf doen, hun eigen weg uitstippelen. Gemakkelijkst is hun oude leven terug oppakken: Petrus zegt: *"Ik ga vissen!"* Maar de vis wil niet bijten ... 's Morgens bij het terug varen zien ze iemand op de oever, die ze niet kennen, niet herkennen. Is Jezus zo veranderd door zijn verrijzenis of zitten ze zelf vast in verdriet?

De man op de oever wil wat vis hebben en zegt hen langs de andere kant van de boot de netten uit te werpen. En ze doen dat zomaar! Maar ze vangen daar veel vis, iemand herkent Jezus! Jezus breekt met hen het brood, hij brengt hen en ons nieuwe moed en kracht.

Het evangelie be vraagt ons op twee manieren:

- Hoe reageren wij zelf als we van slag zijn door een ingrijpende gebeurtenis?
- Wat doen wij om anderen te helpen die het na een ingrijpende gebeurtenis niet meer zien zitten?

Jezus geeft ons het voorbeeld, hij zegt: *"Hebt elkander lief, luister en kijk met de ogen van het hart en de Geest zal je leiden."*

Wij zingen 'een nieuw bruiloftslied', dekken de tafel, breken brood en delen wijn, zingen het tafelgebed voor de Paastijd, wensen elkaar vrede en kracht, luisteren naar de bezinning: 'verrijzen is anderen doen opstaan uit ellende en onmacht, uit gebroken-zijn en pijn, ...'

Wij hebben gebeden en gedankt voor Lea en Frans, die 40 jaar gehuwd zijn, voor een man die zijn verslaving wenst aan te pakken, voor het afscheid van een jonge vrouw die steeds op de barricaden stond, voor de jarige moeder van pater Andreas. Als slot zingen we, eenmaal blijkt dat we met voldoende zijn: 'Old Irish Blessing'.

Het is Gevi, dus is er melkbrood of chocoladebrood en kramiek met koffie of chocolademelk. Ik praat, ter kennismaking, met een vriendin van Hilde VL die haar Wout heeft meegebracht.

Op het kerkhof van Mariakerke heb ik ook water gegeven aan de roosjes in een bloempot en aan de minichrysanten. Neen, E., wij laten Guido niet los!

16/04: Meditatiegroep, gevolgd door Effataviering. Ik krijg van Walter VW de tekst van de impuls voor april 2016: Bedankt Walter! 'Net in de Goede Week, waar we stil staan bij diep lijden en hard geweld tegenover iemand die het absoluut niet verdiend had, overkwamen ons de aanslagen in Brussel. Zo eindigde een week met een boodschap van hoop en voluit leven met onrust en onzekerheid. Velen van ons hebben zich zoals de natuur gevoeld: open willen komen, maar geremd zijn door kilte en donkerte. Maar we hebben mensen nodig die licht uitstralen, liefde geven, goed doen, velen. Hoe kunnen we elkaar daarbij helpen?

In mijn Damiaanperiode organiseerden we een fototentoonstelling in het Sint-Paulusinstituut te Gent. In de indrukwekkende trappenhal zouden honderden theelichtjes worden geplaatst en zo snel mogelijk worden aangestoken. Succes! Is dit ook de kern van meditatie als we bezwaard zijn en alleen duisternis ervaren?

Als je in stilte, maar vriendelijk, je mantra herhaalt, kan je voorstellen dat je bij elke herhaling een theelichtje aansteekt. Het innerlijk licht groeit en laat de duisternis van het leven verdwijnen. En is misschien de toename van innerlijk licht niet een van de belangrijke factoren om een vreedzame, veilige, solidaire samenleving op te bouwen? Reden te meer om zoveel mogelijk innerlijke theelichtjes aan te steken!

In **de Effataviering** worden we verwelkomd door Ignace en we krijgen onmiddellijk een vraag op onze nuchtere maag: *“Waarom komen we hier iedere week? Zeker niet omdat we moeten: het is eerder ‘mogen’, om iedereen te ontmoeten, om gemeenschap te vormen.”* Pater Gaston gaat voor, Henk heeft de evangelietekst bestudeerd.

Die evangelietekst is heel kort, een klein stukje tekst is het (Johannes 10, 27-30). Altijd wordt aan Jezus dezelfde vraag gesteld: *“Zijt gij de verwachte Messias?”* De Joden ging het daarbij om bevrijding op politiek en ethisch-sociaal gebied. Jezus antwoordt, maar op een gans andere vraag!

Jezus vervangt het beeld van een machtige Messias, door dat van de Goede Herder. De Joden zullen niet tevreden geweest zijn met het antwoord ... maar Jezus wil waarschijnlijk verwijzen naar psalm 23 over de herder: ‘De Heer is mijn herder, het ontbreekt mij aan niets.’

Jezus wil ons ook iets vertellen over relaties: enerzijds die tussen hem en God en anderzijds over de mogelijke relatie tussen ons en Jezus. Jezus spreekt dikwijls over God als over zijn ‘Abba’ (vader), denk aan het Onze Vader, dat hij voorbad. Vandaag zegt hij echter: *“Ik en de Vader. Wij zijn één!”* Maar wij, mensen uit de postmoderne tijd, hebben het zo moeilijk te geloven in een God.

Een open vraag blijft bestaan: kunnen wij dankzij de figuur van Jezus ons geloof in God herbronnen? Daarvoor moeten wij ons gewoonweg richten op de woorden en de daden van de Christus. Wat is daarin onze relatie met Jezus? Zijn wij de schapen die hem blindelings volgen?

Morgen is het Roepingenzondag. Geroepen worden om priester of pater te worden. Of als leken, in het voetspoor van Jezus, door onze vele engagementen een verschil maken in deze wereld, als voorbereiding op ‘eeuwig leven’? (uit een preek van bisschop Schreurs).

Gianni Vattimo schreef een boek : ‘Ik geloof dat ik geloof’. Vattimo herontdekte zijn geloof in God, door zich op de historische Jezus te richten. (Bedankt Henk!).

Dan maken wij de tafel klaar, breken en delen wij brood en delen de wijn, wensen elkaar vrede en sluiten dit deel van de viering af. Wij luisteren naar de bezinning: niet zo toevallig , psalm 23, een meesterlijke hertaling van Huub Oosterhuis: ‘Jij mijn herder? Niets zou mij ontbreken ... niets zal mij ontbreken.’

Wij hebben gebeden voor de vader van père Jean-Robert die gestorven is en voor zijn moeder die zwaar ziek is, voor Linde die haar plechtige communie ontvangt en die blij is met haar keuze en voor die kinderen die geen keuze hebben en voor pater Penninckx, die stervende is en voor iedereen in de palliatieve afdeling.

Dan is er koffie met een gezellige babbel en om 20 uur komen Frauke Boeve (godsdienstlerares) en Jasmien Caemaert, op initiatief van Robin, spreken over hun ervaringen met het vluchtelingen-kamp te Duinkerke. Ze leren ons het verschil tussen vluchtelingen en, dat de meeste gevluchte mensen Turkse Koerden zijn, wat de redenen zijn waarom dat kamp vuil is en het er stinkt, hoe gedreven je moet zijn om voort te doen, hoe modderig het er is ... Frauke en Jasmien zijn twee nichtjes, waarvan de kernorganisatie ‘Bredene met een hart voor vluchtelingen’ is. Ze sluiten af met een tekening van Jezus die zegt: *“Heb je naaste lief als je zelf”* en iemand uit het volk merkt op: *“en als het een vluchteling of een homo is?”*. En van een van de leerlingen komt de repliek: *“Is er iets mis met je oren?”*

Koorrepetitie op 22/04: Wij zijn er niet bij: Een van onze kleinkinderen, Noa, verdedigt in de Steinerschool van de Kasteellaan, haar eindwerk over ‘de trompet’. Grootouders moeten daar bij zijn! Daarom: een impressie van de repetitie van Frans C.

'Kort na 20 uur beginnen we er aan, alle stemmen zijn goed vertegenwoordigd. We oefenen eerst de liederen voor de komende viering, met bijzondere aandacht voor: een nieuw 'lied bij de doopkaars', speciaal voor de plechtige communie van Linde morgen en liederen 45, 119 en 215. We krijgen ook een nieuwe partituur, nr. 101 'For the Beauty of the Earth van John Rutter', dat we willen zingen op de ontmoetingsdag. Voorbereiden maar! Een korte schets van ons leerproces, met bijhorende citaten, al of niet van de dirigente. Na het gezamenlijk aanleren van het eerste stuk, eigenlijk voor de sopranen, maar een stuk dat elke stem ooit tegenkomt - wat wonderwel snel lukt, al mogen bassen en alten die willen een paar maten octaveren (naar beneden) - overlopen we de iet of wat (!) ingewikkelde partituur (met verduidelijkende pijltjes naar boven, beneden of een driewegspijl) en beluisteren we de cd om onze stem te vinden en dan ... beginnen we het vierstemmig stuk te oefenen ... Met op een moment een hele speciale overgang voor de alten, met een triootje - maar het is niet moeilijk, in dat akkoord kan je niet anders. Terwijl de bassen hun stuk aanleren zoeken een paar tenoren de betekenis van 'thine' op: dat blijkt "van jou" te zijn, oud-Engels voor ons oud-Nederlandse 'dein'. Dan is er 6' pauze: *"Luister nog eens naar de cd, eigenlijk kan je alles al."* Bij B mogen de sopranen een mooie, zachte discant zingen, precies Jasmine op haar vliegende mat ... Dan gaan we verder op blz. D waar C staat (bij de SATB of Société Anonyme du Trafic Belge - met dank aan Johan VH). Bij 101F waar D staat: *"Alten, dat heb je al gedaan, zie je 't staan? Bassen, als je er niet aan kunt, dat geeft niet, ehum ... Sopranen, nog dat kleine stukje (humane and divine ... Aha), komaan ... Nu nog eens luisteren en meevolgen op de partituur, want nu ken je het helemaal ...", "Fons, vanavond stuur ik u echt de link door ... 'k Weet hem zijn ."* Daarna oefenen we toch nog een keer 'Lied bij de doopkaars' en we zien al uit naar de vieringen en de volgende repetitie' (Bedankt, Frans!)

Plechtige communie van Linde en doop van Ryan en Lisa in de **Effataviering van 23/04**. Als Linde al straalde toen ze enige tijd geleden haar grote kaars aanstak, dan straalt ze vandaag zo mogelijk nog meer. Want het is haar grote dag: plechtige communie  n Vormsel bovendien! Samen met haar ouders en familie zit ze vooraan rechts, de kinderen die gedoopt worden zitten met hun familie links. De voorganger en Vormheer is E.H. Luc Maes en Bernadette zorgt voor de verwelcoming, verder leidt ze alles in goede banen.

Eerst worden Lisa en Ryan gedoopt. Zij behoren tot de groep van het MPI GO! De Oase die op woensdag 4 mei alhier gevormd worden (Ryan toch): daarom worden ze vandaag gedoopt. Zoals gebruikelijk worden ouders, meter en peter eerst bevroegd en dan worden de kleine Lisa en haar grotere broer Ryan, die eerst wat tegenstribbelt, gedoopt en wordt de doopkaars aangestoken.

Linde en haar Effatameter Lut komen naar voor: samen met Lut spreekt ze haar beloften uit door uit een doosje voorwerpen te halen die haar typeren of die voor haar belangrijk zijn: een smiley omdat ze blijheid uitstraalt, een beertje omdat ze eenvoud uitstraalt (denk aan haar lekkere vieruurtjes) en een hart omdat ze, door de catechese heen, het hart van iedereen die erbij was, zo verwarmde. Als Lut hieraan terugdenkt krijgt ze het even h el lastig! Als symbool van haar geloof ontvangt ze een houten kruisje, ze wordt bij handoplegging gezegend door de Vormheer Luc Maes en gevormd: wij zingen het 'Lied bij de doopkaars'.

Wij luisteren naar het evangelie (Johannes 13, 31-33a.34-35) en naar de korte inleiding en de duiding door Luc. Wij mogen niet kijken naar deze kinderen als naar kinderen met een beperking: het zijn in werkelijkheid kinderen met veel mogelijkheden. Heb je Ryan zien stralen toen hij deed wat hij begreep en wat hij graag doet: kaarsen aansteken! Laten we de liefde dus onder elkaar bewaren, dan komt er in elke mens iets goeds tot stand.

De tafel wordt gedekt, zoals altijd staan we rond de Tafel: Thuma mina, we bidden daarna het Onze Vader en wensen elkaar vrede: 'Hevenu shalom alechem'. Na de bezinning (We zijn in Gods handen en dat is goed!) bidden we voor alle kinderen, voor iemand die een zware beslissing moet nemen, voor allen die hier verzameld zijn, voor allen die de liefde willen bewaren en we danken voor deze dag: 'Laat de warmte van vandaag niet verloren gaan!'

We sluiten af met een oude Ierse zegen: 'Moge God je bewaren in de palm van zijn hand.' En met een daverende receptie met taart en allerhande drankjes.

Op 26/04: 3de vormingsavond over 'De binnenkant van Alfonsus en Gennaro'. Hoe inspireren ze ons? Marianne Debets spreekt ons over Alfonsus de Liguori en Gennaro Sarnelli, bewogen om mensen aan de rand van de samenleving in Napels en omgeving, welke hun inspiratiebronnen waren en hoe we die kunnen vertalen naar ons eigen handelen.

Op 30/04 verwelkomt Caië de gemeenschap, samengekomen om te feesten **in de Effataviering** maar ze stelt vast dat in vele parochies ook feestneigingen bestaan. Wellicht wil ze daarmee aangeven dat we met weinigen zijn, maar dat komt wel goed met wat laatkomers!

Pater Gaston gaat voor (wat bewonder ik die man!) en Bernadette zorgt voor de inleidingen onder meer over het evangelie: Johannes 14, 23-29, over troost en bemoediging, over liefde uitstralen. Vandaag krijgen we dezelfde boodschap als verleden week over de liefde, over liefde doorgeven, over liefde uitstralen zoals Linde straalde bij haar vormsel.

De taal waarin wij God verstaan is die van Gods Geest, maar mensen luisteren op verschillende manieren, spreken verschillende talen. Er dreigt dus spraakverwarring, maar er is verstandhouding mogelijk, zolang we geïnspireerd zijn door dezelfde Geest. Die Geest is zoals de wind, steeds in beweging, de beste trooster, een bron met klaar water. Door de Geest verstaan wij waar Jezus voor stond, zijn zeggen en doen staan nooit los van elkaar. Jezus kreeg vrede door zijn dood, als zijn leerlingen dit begrijpen ontvangen zij ook vrede. Die vrede was voor de eerste christenen, die verlangden de ondersteuning door Jezus, die er plots niet meer was. Vergelijk dat met het overlijden van Guido, plots niet meer aanwezig, wij missen ook zijn lijfelijke aanwezigheid.

Ook in Effata zal de kracht die hem bezielde vrij komen om zich te verspreiden, dank zij de Geest. Ook de eerste christenen doen wat Jezus deed, ze stralen bemoediging en troost uit, die boodschap komt ook bij ons: wij kunnen verder werken aan Gods Rijk. Als dat geen bemoediging en troost is! Wij zingen daarvan, een lied over vrede: 'Breng aan de mensen de vredegroet, trek een spoor van hoop op een nieuwe tijd, vrede, recht en veiligheid.'

Kinderen dekken de tafel, wij zingen het tafelgebed: 'Ik zal er zijn ...' , wij delen brood en wijn, doen wat Jezus van ons vroeg, gedenken hem, wensen elkaar vrede. Als er ooit iemand vraagt: "*Wie was die Jezus?*" kunnen we antwoorden: "*Hij was het hart van God. Hij was ook één van ons. Hij heeft als mens geleefd hier op aarde. Hij was meester in het dienen.*"

Iemand dankt voor de bemoediging door deze gemeenschap, een héél jong stemmetje is blij de wij hier samen kunnen komen. Iemand vraagt dat Gods liefde het moge halen op menselijk onrecht: 'Dona la pace, Signore'.

We sluiten af met een zegenende zang, zegenend de dag en een lang gesprek over 'miep' en 'biep' en een alarminstallatie, waar ik op het einde niets meer van begrijp.

April, met al zijn grillen is voorbij, vóórgeplante bonen hebben het van de kou en de natte opgegeven, ik zal eenvoudigweg moeten herbeginnen. Enkele bloemen op het graf van Guido zijn ververst, dank! duizendmaal dank! Het wordt warmer en droger! Mei is aangekomen!

Wouter, zondag 1 mei 2016.